

Chương 597: Loạn Lạc Ở Thủ Đô Đế Quốc (12) - Lời Tiên Tri

(Số từ: 3612)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:27 PM 25/10/2023

Khu câu lạc bộ đã trở thành hang ổ hoàn chỉnh của Dettomolian sau khi các hoạt động của Temple bị đình chỉ. Khi họ bước vào không gian dưới lòng đất, tất cả mọi người ngoại trừ Ellen đều không khỏi sửng sốt.

"Cái quái gì thế này...?"

—Ludwig.

"Chết tiệt, đó là máu sao?"

—Heinrich.

"Cái gì, tất cả những thứ này là có ý nghĩa gì?"

—Louise.

3 người họ không khỏi cảm thấy sợ hãi khi bước vào không gian chứa đầy những vòng tròn và ký hiệu ma thuật không xác định.

Bất kể sức mạnh và kinh nghiệm cá nhân, bất cứ ai lần đầu tiên đối mặt với cảnh này đều nhất định cảm thấy sợ

hãi không thể giải thích được. Trên thực tế, ngay cả Ellen cũng bị choáng ngợp khi lần đầu tiên đến đây.

“Chúng ta ở đây có ổn không...?”

Thật vậy, ngay cả Ludwig, người đã nói rằng Dettomolian là một người bạn tốt nhưng bị hiểu nhầm, cũng tái mặt và ngập ngừng hỏi.

Dettomolian xứng đáng được đối xử đặc biệt theo nhiều cách.

Ludwig đã nhìn thấy những người dân thường cầu nguyện những tượng Thần kỳ lạ và bị lính canh giết chết.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy những tượng Thần và vòng tròn ma thuật tràn ngập không gian dưới lòng đất, ngay cả những linh mục chưa bao giờ làm hại người khác trong đời với niềm tin ôm ấp và khai sáng những kẻ dị giáo cũng sẽ cân nhắc xem liệu có nên trói Dettomolian vào cọc trước hay không.

Dettomolian đã xoay sở để thoát khỏi việc bị gọi là kẻ dị giáo trong số những kẻ dị giáo do là sinh viên của Royal Class tại Temple.

Chắc chắn, ngay cả những người dân thường không biết gì về dị giáo cũng sẽ nghĩ rằng đây là kết quả của những

hành động xấu xa của những kẻ dị giáo khi họ nhìn thấy cảnh này.

Bất chấp những cảnh tượng đáng ngại và kỳ lạ mà họ đi qua, mọi người đều cảm thấy bất an.

"Không sao đâu."

Là một người từng trải, Ellen dũng cảm sỏi bước xuống lòng đất.

Tại trung tâm và trung tâm của các vòng tròn ma thuật.

Khi đến không gian tương đương với một căn phòng chứa đồ dưới lòng đất, Ellen có thể thấy Dettomolian vẫn đang ngồi ở trung tâm của các vòng tròn đó.

Không phụ thuộc vào cảm giác năng lượng kỳ lạ và đáng ngại, nơi này ban đầu rất hỗn loạn.

Đó là lý do tại sao Ellen không thể biết liệu Dettomolian có còn cầu nguyện cho điều tương tự hay không.

Không thể nhận ra liệu sự sắp xếp của các tượng Thần đã thay đổi hay liệu các vòng tròn ma thuật mới đã được vẽ ra hay chưa. Nó luôn luôn lộn xộn.

Tuy nhiên.

"Mọi người ở đây."

"Vâng."

Dettomolian nói khi thấy 4 người họ đột ngột xuất hiện.

Ý nghĩa trong lời nói của anh ấy không rõ ràng.

Cho dù anh ấy biết họ sẽ đến hay chỉ thừa nhận sự xuất hiện của họ.

Dettomolian đã nói theo cách mà người khác không chỉ khó hiểu mà còn không thể nhận ra ý định của anh ta.

Ellen không đặc biệt thân thiết với Dettomolian, và Ludwig đã cố gắng trở thành bạn bè nhưng không thành công.

Heinrich và Louise cứng đờ người.

Louise năng lực cũng không yếu, không cần nhắc tới Heinrich.

Tuy nhiên, có một cái gì đó về cảnh tượng này khiến mọi người choáng ngợp.

"Cậu nghĩ bọn tôi đến sao?"

Đáp lại câu hỏi của Ellen, Dettomolian nhìn chăm chăm vào ngọn nến lung linh yếu ớt trước mặt khi nó liên tục phát ra ánh sáng.

"Tốt..."

Một câu trả lời mơ hồ khác.

Không sợ hãi, Ellen đến gần Dettomolian và ngồi xuống đối diện với anh ta, chỉ có một ngọn nến ở giữa họ.

Anh hùng và Shaman ngồi đối diện nhau, chỉ cách nhau một ngọn nến.

"Gần đây cậu còn cầu hoà bình sao?"

"KHÔNG..."

Cho đến khi Ellen, Bertus và Tana đến, Dettomolian đã cầu nguyện cho hòa bình.

"Vậy thì cậu đang làm gì vậy?"

Trước câu hỏi của Ellen, Dettomolian nhẹ nhàng trả lời.

"Sự an toàn."

"Và hòa bình."

—An toàn và hòa bình.

Ellen nghiêng đầu trước những lời đó.

"Tôi đã cầu nguyện cho sự an toàn và bình yên của linh hồn cậu."

"...Cho tôi?"

"Đúng vậy."

Dettomolian khẽ nói.

"Bởi vì điều đó cũng giống như mong muốn hòa bình."

Ellen vẫn không thể hiểu những lời của Dettomolian.

Tuy nhiên, trong khung cảnh kỳ lạ này, nó khiến cô rung mình khi nghe tin một Shaman đang thực hiện một nghi lễ không xác định đột nhiên cầu nguyện cho cô.

"Tôi hiểu rồi."

Nhưng Ellen hơi cúi đầu nhìn Dettomolian.

"Cảm ơn."

Cô bày tỏ lòng biết ơn của mình.

"..."

Giống như Ludwig đã làm.

Ellen biết rằng Dettomolian không phải là người xấu.

Nó vẫn vậy.

Kết quả của Shaman vẫn chưa được biết và liệu nó có thực sự hiệu quả hay không. Không biết liệu vật thể do Dettomolian đưa ra có thực sự bảo vệ Ellen hay không, và liệu lời cầu nguyện của anh ấy cho hòa bình và linh hồn của Ellen có hiệu quả hay không.

Nhưng biết rằng những lời cầu nguyện của anh là chân thành, Ellen rất biết ơn Dettomolian.

Ellen, người bày tỏ lòng biết ơn của mình với Dettomolian, thận trọng ngẩng đầu lên.

Dettomolian nhìn Ellen với vẻ mặt khó phân biệt là anh ta biết hay không biết gì.

Dettomolian, người đã trông khá khác thường, thậm chí còn xuất hiện nhiều hơn trong không gian này.

Nếu như bình thường trông anh u ám, thì trong không gian tối tăm và ảm đạm này, anh dường như không thể diễn tả được.

Có phải chúng ta đã đến nhầm chỗ?

Có phải chúng ta đã vô tình đặt chân vào một nơi nào đó mà chúng ta không nên đến khi đang theo đuổi một sự kiện?

Ý nghĩ tương tự không khởi nẩy sinh trong đầu mọi người.

Nhưng Ellen lặng lẽ nói, nhìn Dettomolian.

“Có một Lăng mộ ở tầng hầm của Thánh Đường Thánh Hiệp Sĩ.”

"..."

Bất chấp chủ đề chính đột ngột bắt đầu, Dettomolian vẫn im lặng lắng nghe những lời của Ellen.

"Đó là một Lăng mộ nơi các linh mục và Thánh Hiệp Sĩ với [Thần Lực] mạnh mẽ trong suốt cuộc đời của họ được chôn cất."

Không cần phải vòng vo, nên cô ấy bắt đầu với điểm chính.

Vì câu chuyện quá dài để bắt đầu nên cô chỉ hỏi những gì cần hỏi.

"Có vẻ như ai đó đã hồi sinh những hài cốt trong Lăng mộ thành Undead và mang nó đi đâu đó."

"..."

"Chuyện như vậy có thể làm được không?"

Khi nói, Ellen tự hỏi liệu bản thân câu hỏi này có bất lịch sự không.

Giả sử rằng Dettomolian biết ma thuật tà ác tạo ra Undead, sẽ thật thô lỗ nếu hỏi anh ta câu hỏi này.

Tuy nhiên, trước câu hỏi đơn giản nhưng không hề nhẹ của Ellen, Dettomolian im bật.

Câu trả lời của Dettomolian là khả thi và cũng không thể.

"Đừng làm."

"...Huh?"

"Tốt hơn là không nên..."

Một lần nữa, một tuyên bố khó hiểu.

Nhưng vì nó hoàn toàn không thể hiểu được, Ellen cảm thấy mình có thể hiểu phần nào những gì Dettomolian đang nói.

"Chỉ cần ở yên là... tốt hơn?"

"Đúng..."

Đó hẳn là một gợi ý để không đi sâu vào vấn đề này và để nó như vậy.

“Cậu có thể giải thích lý do chi tiết không?”

"KHÔNG..."

Không rõ liệu Dettomolian không thể giải thích, liệu cô sẽ không hiểu ngay cả khi anh ấy giải thích, hay đơn giản là anh ấy không thể nói với cô. Nó không thể hiểu được.

Mọi người yên lặng lắng nghe cuộc trao đổi kỳ lạ giữa Ellen và Dettomolian.

Cuộc trò chuyện của họ dường như vừa hấp dẫn vừa hoàn toàn vô nghĩa.

Ludwig lặng lẽ tiếp cận hai người.

"Detto."

"..."

Ludwig ngồi xuống bên cạnh Ellen.

“Cậu có biết điều gì không? Nếu biết, làm ơn hãy cho bọn tôi biết."

"..."

"Tôi không chắc nữa. Nữ tư tế mà tôi đã cố gắng giúp đỡ hóa ra lại là một người tồi tệ, và tôi thậm chí còn không biết cô ấy đang cố làm gì thông qua tôi. Bây giờ, cho dù nữ tư tế đó có sai trái thế nào... Tôi chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra và chuyện gì sẽ xảy ra."

“Cậu sẽ chết..."

"...Cái gì?"

Không chỉ Ludwig mà cả Ellen, Louise và Heinrich này giờ vẫn im lặng lắng nghe cũng không giấu được sự bối rối trước những lời của Dettomolian.

Dettomolian, vẫn mang vẻ mặt ảm đạm, nhìn Ludwig và chậm rãi mở miệng.

"Ludwig, nếu cậu đi xa hơn nữa, cậu sẽ chết."

Trước lời tiên đoán đột ngột này, khuôn mặt của Ludwig trở nên tái nhợt.

"Không làm gì cả..."

Mặc dù họ không thể hiểu bất cứ điều gì khác,

Ellen và Ludwig biết rằng Dettomolian thực sự lo lắng cho Ludwig.

Một lời tiên tri bất ngờ.

Nội dung của nó quá đơn giản.

—Cái chết.

Và lời tiên tri đó nhắm vào Ludwig.

Mất cảnh giác trước những lời này, Ludwig cứng người như tượng đá, miệng há hốc.

Ellen cũng sửng sốt không kém.

"Cậu đang nói cái gì vậy? Ludwig đột nhiên chết sao?"

"..."

Ludwig không có ý định tranh cãi hay nổi giận.

Ludwig ngay từ đầu đã không phải kiểu người làm thế với bạn bè.

"Cậu không thể nói điều gì đó sao..... làm ơn?"

Ellen hỏi thay cho Ludwig không nói nên lời.

Lý do để nói một điều như vậy, và những gì anh ấy đã thấy, nếu có bất cứ điều gì.

"Tôi không thể thuyết phục cậu..... và tôi không thể giải thích....."

Đó là tất cả những gì Dettomolian phải nói. Cho dù điều đó có nghĩa là họ sẽ không hiểu những gì anh ấy nhìn thấy, hay chính anh ấy cũng không biết tại sao mình lại biết điều này, anh ấy không nói.

Cả Ellen và Ludwig đều không thể hỏi Dettomolian, với vẻ mặt ảm đạm của anh ta, bất kỳ câu hỏi nào nữa.

"Cậu phải nói cho bọn tôi biết chứ! Cậu đột nhiên nói cậu ta sắp chết, không nói cái gì khác, bọn tôi nên làm như thế nào!"

Vì vậy, Heinrich, người đã theo dõi từ phía sau, tiếp cận Dettomolian và mắng mỏ anh ta, đồng thời nhìn xuống anh ta.

“Em út.....!”

Louise, người nhìn thấy con trai mình hành động trong tình huống đáng lo ngại và đáng ngại này, cũng sửng sốt và nhẹ nhàng nắm lấy vai Heinrich.

Dettomolian yên lặng ngẩng đầu nhìn Heinrich, ánh mắt hơi híp lại.

Một cái nhìn xuyên thấu.

Và trong một khoảnh khắc, anh liếc nhìn Louise đang lo lắng đằng sau anh.

"...!"

Trong cái nhìn chăm chăm ngắn ngủi đó, Heinrich cảm thấy ớn lạnh như thể toàn bộ tóc trên người anh dựng đứng.

Dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua, nhưng có cảm giác như thể Dettomolian đã nắm được một sự thật ẩn giấu nào đó.

Trước ánh mắt đó, Heinrich vô tình toát mồ hôi lạnh dọc sống lưng, còn Louise cảm thấy ngạt thở.

Heinrich cảm thấy rằng mình không nên can thiệp một cách bất cẩn vào Dettomolian.

"Dettomolian."

“Vâng...”

Tuy nhiên, Ellen, người tin tưởng Dettomolian trong tình huống này, đã gọi anh ta.

"Tại sao điều này lại nguy hiểm như vậy, tại sao Ludwig lại chết, tại sao tốt hơn là không nên biết... Nếu bọn tôi không nhận được lời giải thích thích đáng, tôi - không, bọn tôi - không thể không tìm hiểu sâu hơn về vấn đề này."

"..."

"Không phải là tôi không tin lời cậu nói. Nhưng có quá nhiều nguy cơ trong vấn đề này. Có vẻ như bọn tôi không thể bỏ mặc chuyện đó được."

"Cậu nói đúng..."

Dettomolian lặng lẽ gật đầu như thể đồng ý với những lời của Ellen.

"Lời nói của tôi nhỏ... nhỏ và yếu, ít bằng chứng. Thiếu niềm tin. Giải thích không đủ. Tính thuyết phục thấp..."

Lần đầu tiên sau một thời gian dài, Dettomolian không do dự hay nói lấp trong lời nói của mình.

"Tôi nói về những gì tôi đã thấy."

"Tôi không nói về những gì tôi đã không nhìn thấy."

"Nhưng đương nhiên là."

"Lời nói của tôi không phải lúc nào cũng thành sự thật."

"Những gì tôi đã nói có thể chỉ là vô nghĩa."

"Nhưng, nói về cái chết trong thời đại mà cái chết tràn lan không phải là một lời tiên tri khó khăn."

"Mọi người đều chết vào một ngày nào đó."

"Mọi người đều có thể chết bất cứ lúc nào."

"Trong thời đại mà cái chết phổ biến như nạn đói và nghèo khổ lan rộng."

"Cái chết của bất kỳ ai dường như có thể dễ dàng thấy trước."

"Nó dễ hơn dự đoán số phận thông thường."

"Vì thế."

"Lời nói của tôi không phải lúc nào cũng đúng."

"Những gì tôi đã thấy không phải lúc nào cũng trở thành sự thật."

"Nhưng lần này."

"Chắc là đúng rồi."

"Ludwig."

"Đừng làm gì cả."

"Cậu sẽ chết."

Cái chết quá phổ biến trong thế giới này.

Chính vì vậy, khi nhìn vào số phận của bất kỳ ai, dễ dàng nhìn thấy cái chết hơn.

Đó là lý do tại sao nó phải là sự thật.

Cả Ludwig và những người khác đều không biết tại sao vấn đề này lại liên quan đến cái chết của anh ấy.

Trên đường đi tìm hiểu về [Ma Thuật] và các nghi lễ của những kẻ dị giáo, họ bất ngờ nghe được lời tiên tri về cái chết.

Ludwig, đông cứng, nhìn chăm chăm vào Dettomolian.

Nói về cái chết của Ludwig chắc là vì anh ta không muốn Ludwig chết.

"Cho tôi hỏi cậu một chuyện."

Sau một hồi im lặng, Ludwig nói với vẻ mặt cứng rắn.

"Tôi sẽ chết vô ích sao?"

"..."

"Không thể làm được gì, như tôi bây giờ, bất lực không thể làm gì một mình. Chỉ nhận sự giúp đỡ, tự trách mình mọi thứ đều là lỗi tại mình, sự bất lực của mình. Chỉ gây rắc rối cho người khác. Chẳng ích lợi gì cả. Đại loại thế....."

Ludwig nói với vẻ mặt khổ sở.

"Tôi như vậy sẽ chết sao?"

Dettomolian im lặng trước câu hỏi của Ludwig.

"..."

Anh không trả lời.

Nhưng lần này, sự im lặng cảm thấy khác với mọi người.

Trong khi ý nghĩa của sự im lặng trước đó là không rõ, thì sự im lặng hiện tại là sự cố ý giữ lại lời nói.

Bởi vì nói sẽ mang lại một số hậu quả.

Mặc dù anh sẽ chết.

Đó sẽ không phải là một cái chết vô nghĩa.

Dettomolian không nói gì.

Shaman nói về những gì anh nhìn thấy. Anh ấy đã không nói về những gì anh ấy không nhìn thấy.

Đối với một Shaman không thể nói dối, không nói sự thật là lời nói dối duy nhất.

"Vậy thì không phải như vậy."

"..."

"Detto, có phải không?"

Dettomolian không nói gì.

"Với tôi thế là đủ rồi."

Đó không phải là một cái chết vô nghĩa hay vô ích.

Mặc dù họ không biết điều gì sẽ xảy ra, nhưng chỉ riêng việc cái chết sắp xảy ra đã ngụ ý rằng có thể làm được điều gì đó.

Thay vào đó, họ tìm thấy hy vọng trong khả năng làm được điều gì đó.

Ngay cả khi cái chết đang chờ đợi, ngay cả khi những lời đó là tuyệt đối.

Hy vọng rằng nó có thể không tuyệt đối cũng không hoàn toàn vắng bóng.

Chính khái niệm có thể làm được điều gì đó là điều mà Ludwig đã khao khát, kể từ cái chết của Delphine Izzard và mất đi cánh tay của anh ta.

Sau một hồi im lặng, Dettomolian cuối cùng cũng cúi đầu xuống.

"Số phận được hoàn thành bởi những người tìm cách thay đổi nó."

Một lần, ai đó đã nói,

'Cứ như thể họ cố gắng thay đổi số phận của mình và kết thúc như thế này.'

'Như thể họ đã khao khát và đã đạt được nó.'

"Tôi...cũng vậy sao?"

Dettomolian nhìn thấy tương lai, nhưng theo bản năng, anh biết rằng bằng cách cố gắng thay đổi nó, tương lai đó sẽ được hoàn thành.

Trên thực tế, việc cố gắng ngăn chặn cái chết của Ludwig đã đẩy anh ta về phía trước.

Dù biết trước tương lai, nhưng con người không biết.

Vì vậy, anh nhận ra rằng mình đã vô tình đẩy Ludwig về phía trước.

"Tôi cũng không thể thoát khỏi số phận này sao?"

Không ai hiểu Dettomolian đang nói gì.

Nhưng họ có thể cảm nhận được sự ghê tởm và cam chịu trong lời nói của anh ta.

Im lặng, Dettomolian sớm ngẩng đầu lên.

"Tìm Asher."

"Cái gì?"

Mọi người đều sửng sốt trước câu nói bất ngờ này.

"Rồi, cậu sẽ hiểu."

Một người không có lý do gì để được nhắc đến trong tình huống này.

Một người bạn đã qua đời.

Việc tìm kiếm một người không thể trở lại có liên quan gì đến vấn đề này?

"Ý cậu là gì? Tì Asher?"

"Cậu! Cậu tiếp tục đưa ra những nhận xét khó hiểu này. Cậu muốn nói gì chứ?"

Khi Ludwig hoang mang và tính khí cũ của Heinrich bắt đầu nổi lên,

"Rời khỏi đây."

Dettomolian ra lệnh nghiêm khắc.

"Tôi không muốn thay đổi bất cứ điều gì hơn nữa bằng cách nói chuyện xa hơn."

Shaman đã bắt đầu sợ lời nói của chính mình.

Với lập trường kiên định và vẻ mặt tuyệt vọng của Shaman, họ không thể hỏi thêm câu nào nữa.

Mặc dù Dettomorian thường nói những câu đố, nhưng anh không được biết đến là người khắc nghiệt.

Vì vậy, rõ ràng bảo họ rời đi gần như là lần đầu tiên anh nói chuyện với ai đó bằng giọng điệu ra lệnh.

Không quan trọng ai đang nghe.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, không hiểu, không thể đoán được dụng ý đằng sau những lời nói bí ẩn của anh ta.

Bị bỏ lại một mình trong nhà kho dưới lòng đất của tòa nhà câu lạc bộ, chỉ với vài ngọn nến thấp sáng, Dettomolian ngồi lặng lẽ.

Không ai có thể biết được anh đang cầu nguyện điều gì, đang suy tính điều gì hay không làm gì cả.

Trong sự im lặng đó, khi những ngọn nến cháy rụi,
Một cái bóng nhỏ nhẩn lặng lẽ tiến lại gần.

-Meow

"..."

Một con mèo đen.

Dettomolian thậm chí còn không nhìn con mèo.

Con mèo lặng lẽ đến gần và ngồi đối diện với Dettomolian.

Sau tiếng kêu ban đầu, con mèo chỉ nhìn chăm chăm vào Dettomolian.

Cả con mèo và Shaman đều không nói gì.

Một khoảng im lặng kéo dài sau đó.

1 giờ.

Hoặc có thể là 2 giờ.

Sau một khoảng thời gian không xác định đã trôi qua trong sự im lặng giữa con mèo và Shaman,

“Tất cả những gì tôi có thể làm là thế này...”

Shaman chậm rãi mở miệng.

"Chọn cái ít nguy hiểm hơn cái lớn hơn..."

Con mèo im lặng lắng nghe những lời bào chữa của Shaman, không có phản ứng gì.

"Nhưng, cuối cùng, biết tất cả mọi thứ có thể dẫn đến... tôi thậm chí không biết..."

Shaman cúi đầu, nói với giọng điệu than thở.

"Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi hoàn toàn biết trước tương lai..."

-...

"Ngay cả khi tôi biết trước hoàn toàn, tương lai sẽ thay đổi tùy theo hành động của tôi. Biết trước tương lai có lẽ là vô nghĩa."

-...

"Hay chính hành động biết trước tương lai không đầy đủ... đã được sắp đặt để hoàn thành định mệnh đó?"

-...

"Tôi không phải là không biết rằng tôi không khác..."

Shaman nhìn chăm chăm vào ngọn nến lung linh.

"Muốn làm một cái gì đó, và kết quả là làm hỏng nó..."

-...

"Cho nên, đây là cảm giác..."

Cuối cùng, Shaman từ từ chuyển ánh mắt sang nhìn con mèo.

"Cố gắng thay đổi một số phận mà ngay cả các vị Thần cũng không thể thay đổi..."

-...

"Thật ngu ngốc."

Con mèo ngồi lặng lẽ, nhìn Shaman.

"Cậu không cần lời nói của tôi."

-...

"Cậu sẽ biết những gì cậu phải làm."

-...

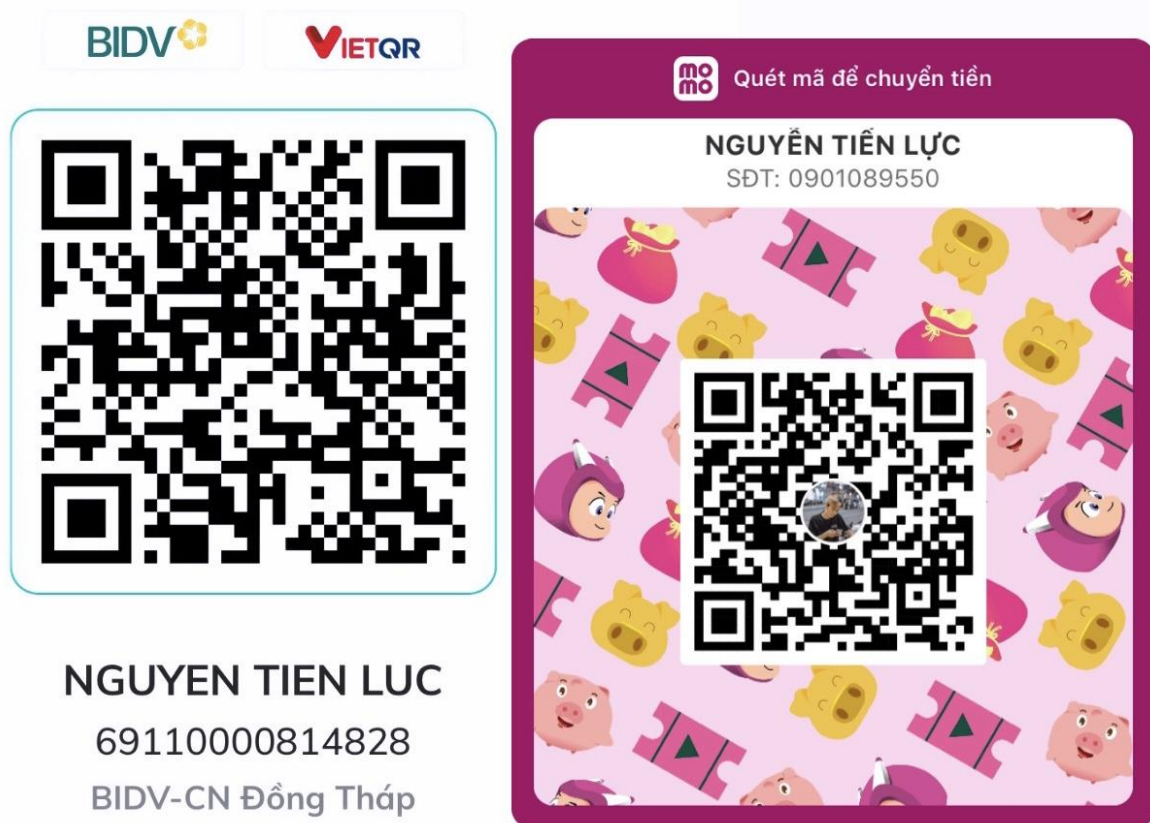
"Vậy thì cứ làm đi."

Nghe Shaman nói xong, con mèo nhìn anh một lúc lâu rồi lặng lẽ đứng dậy khỏi chỗ.

Con mèo bỏ đi không nói một lời, và Shaman vẫn ngồi một mình trước những ngọn nến một lúc lâu.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading